

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4562/2022
02.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Милојевић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за грађевинско земљиште и путеве "Развој" Житиште, у ликвидацији, чији је пуномоћник Драган Арсић, адвокат из ..., ради чинидбе и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1692/21 од 07.12.2021. године, у седници одржаној 02.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1692/21 од 07.12.2021. године, у делу којим је потврђена пресуда Вишег суда у Зрењанину П 6/21 од 30.03.2021. године, у одбијајућем делу.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 6/2021 од 30.03.2021. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен, па је тужени обавезан да му преда у несметан и мирни посед некретнине уписане у ЛН ... КО ..., кат. парцелу бр. ..., повр. 1479 м2, њива 3. класе, кат. парцелу бр. .../..., повр. 1492 м2, њива 3. класе, кат. парцелу бр. .../..., повр. 1343 м2, њива 3. класе, кат. парцелу бр. .../..., повр. .../..., повр. 1483 м2, њива 3. класе, док је у преосталом делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете због измакле користи за период од 2010.године до јула 2020.године, исплати новчани износ од 26.359.239,77 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, одбијен. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1692/21 од 07.12.2021. године, ставом првим изреке, одбио жалбе тужиоца и туженог и потврдио пресуду Вишег суда у Зрењанину П 6/21 од 30.03.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између парничних странака је 29.06.2009. године закључено 4 уговора о закупу, сваки за по једну од предметних парцела које је тужени тужиоцу дао у закуп, ради изградње стамбених и економских објеката, на временски период од 50 година, тако што је тужилац, као купац, био дужан да у року од три године од правноснажности решења изгради уговорене објекте. Тужилац је своје право закупа уписао у кат. књиге. У посед предметних парцела тужилац је ушао сам 29.06.2009. године, када је истарупао кукуруз који је био засађен на парцелама и припремио земљиште за доношење грађевинског материјала. У то време, у поседу предметних парцела био је ББ, коме су оне претходно дате у закуп на период од 5 година, уз услов да земљиште користи у пољопривредне сврхе, а да се у случају када је неко трећи заинтересован за градњу на том земљишту његов уговор о закупу раскида, а он, као купац има право на праведно обештећење. По тужби ББ, Општински суд у Зрењанину је, решењем П 1659/09 од 08.10.2009. године, утврдио да су ВВ и ГГ, заједно са тужиоцем извршили чин сметања поседа, тако што су посекли четири реда кукуруза, однели га и извршили његову силажу, па су они обавезани да успоставе пређашње стање поседа тако што ће вратити предметне парцеле у посед ББ и омогућити му њихов миран и несметан посед, па им је забрањено свако будуће узнемиравање поседа ББ на тај начин. Првостепено решење је преиначено решењем Вишег суда у Зрењанину Гж 1085/10 од 27.09.2010. године, одбијањем дела захтева ББ за исплату новчане казне, док је у преосталом делу првостепено решење потврђено. Тужилац је 2010.године упутио писмени захтев туженом да га уведе у посед предметних парцела, након чега је одржан састанак између парничних странака и том приликом констатовано да постоји проблем који треба да се реши, међутим, ништа није решено. Тужени је 11.04.2013. године тужиоцу послао позив да присуствује увођењу у посед предметних парцела, међутим, тужилац се позиву није одазвао пошто га је ДД, запослен код туженог, пар дана пре планираног увођења у посед обавестио о разговору обављеним са ББ који је туженом запретио тужбом. Потом је тужиоца контактирала и ЂЂ, такође запослена код туженог, која му је рекла да не треба да изађе на лице места. ББ је у поседу предметних парцела био до априла 2013.године, а сада их нико не користи, па су оне запуштене. У међувремену, тужилац је 12.09.2016. године са ... банком закључио уговор о дугорочном пољопривредном кредиту на износ од 15.000 евра за финансирање пољопривредне производње, а са ... Bankom a.d. је 23.04.2007. године закључио уговор о кредиту на износ од 13.000 евра, наменски кредит ради побољшања услова становања и доплате остатка купопродајне цене непокретности. Тужилац се бави сточарством, тако што од 15.07.2004. године има регистровано пољопривредно газдинство, а са млекарском у ..., почев од 15.06.2008. године има уговор о пословној сарадњи којим се, између осталог, обавезао да стално ради на увећању количине произведеног млека као и на побољшању његовог квалитета, а да сву количину произведену од млека испоручи тој млекарници. На парцели бр. .../...-... тужилац је имао намеру да сагради стају површине 286 м2, за држање 28 крава музара у циљу

производње млека, а на парцели бр. ... је намеравао да изгради стамбену зграду површине 75 м². Међутим, до окончања поступка пред првостепеним судом тужилац није прибавио документацију нити потребне дозволе за планирану градњу на закупљеном, предметном, земљишту.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиоца за накнаду штете по основу измакле користи за период од 2010.године до јула 2020.године у износу од 26.359.239,77 динара, са припадајућом каматом.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи. При оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем (став 3.).

На основу одредбе члана 228. Закона о парничном поступку, странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права, ако законом није другачије прописано, на основу одредбе члана 231. став 2. истог закона.

У конкретном случају, у време када је закључио уговоре о закупу предметних парцела са туженим, тужилац је знао, односно могао да зна, да су те парцеле биле у закупу трећег лица, ББ, а пошто није прибавио документацију нити потребне дозволе за планирану градњу на закупљеном, предметном земљишту, нити је доказао да би у утуженом периоду имао средства да увећа производњу млека, следи да тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између поступања туженог и настанка штете у виду измакле користи за коју тврди да је претрпео, јер је намеравао да изгради економски објекат за 28 крава музара ради повећања производње млека. Измакла корист је вид материјалне штете коју оштећени трпи због штетникове радње или пропуштања, а коју (корист) је могао реализовати да није било те штетне радње. Стога, изгубљену корист чини очекивано увећање имовине, при чему није меродавно оно што сам оштећени очекује, већ објективна могућност стицања добити, према редовном току ствари или према посебним околностима. Пошто тужилац није доказао да би у спорном периоду остварио добит од 26.359.239,77 динара, нити је доказао узрочно-последичну везу између поступања органа тужене и те штете, следи да не постоји основ за одговорност тужене у смислу одредбе члана 170. став 1. Закона о облигационим односима. Због тога, тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић